

И то е ангелъ тоже, —
Но кой успѣ да вложи
За злото въ него мощъ ?

Кой тазъ невинна младость
Способна я стори
Въ плачътъ да чува радость,
Въ кръвта да сѣща сладость —
Да пѣй и да мори ?

Законъ на естеството,
Фаталенъ, лютъ законъ !
Зародишътъ на злото
Е туренъ подъ челото.
Като единъ нагонъ,

Отъ първата минута,
При първитѣ зари,
Душата въ мрака бута,
И слаба, малка, люта,
За жертви вечъ гори.

При първа още крачка,
Дѣтето — ангелъ благъ —
За радость, за играчка,
Мравунчицата мачка
Съсъ мѣнически си кракъ ;

Ил' бѣдната мушица
На пламика я тлѣй,
Ил' божията птица,
Съ безгрѣшна си ржчица
Я дави и се смѣй.

Кой даде му тазъ жажда
За злото въвъ свѣтътъ,
Та йощ' кога се ражда
Веселие угажда,
Че другитѣ ще мрѣтъ ?

Отъ дѣ въвъ себе има
Тозъ мрачния залогъ ?
Отъ де примѣри има !